

SIMON MONAHUL

SFÂNTUL NICHIFOR
LEPROSUL, FĂCĂTORUL
DE MINUNI
(1890 – 1964)

Ediție îngrijită de Cătălin Grigore
traducere din limba greacă de Elena Dinu

Editura Iona,
București, 2017

Editor și redactor: Cătălin Grigore
Copertă și DTP: Alexandra Grigore
Coperta 1: Icoană a Sfântului Nichifor Leprosul,
pictată de ieromonahul Luca, Mănăstirea Xenofont,
Sfântul Munte Athos.

© Editura Iona, 2017, pentru prezenta ediție.
Toate drepturile rezervate.

Traducerea s-a făcut după ediția a opta a cărții.

Ο ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ Ο ΛΕΠΡΟΣ Ο
ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΣ

© Σίμων Μοναχός, 2004-2014

Κυρίλλου Λουκάρεως 6, 114 71 ΑΘΗΝΑ

Τηλ. επικοινωνίας 210-6449.300

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ,
ΣΚΗΤΗ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ, 630 86 ΚΑΡΥΑΙ,
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ.

„Fiule, în rugăciunea ta,
să te prihănești pe tine însuți”

Cuviosul Nichifor

Zicea Avva Agathon:

„De mi-ar fi fost cu putință să aflu
un bubos (lepros) să-i dau trupul meu
și să-l iau pe al lui, bucurie aș fi avut,
căci aceasta este dragostea cea desăvârșită”

Patericul Egiptean

Descrierea CIP este disponibilă la Biblioteca
Națională a României

INTRODUCERE

Troparul (glasul al 3-lea):

De luptele lui Nichifor Leprosul și de bărbăția-i cea întru nevoință și îngerii s-au uimit, căci ca un alt Iov, întru răbdare și mai presus de fire pătimiri pre Dumnezeu l-a slăvit, pentru carile și acum cu slavă și darul puterilor s-a încununat. Acestuia cu credință să-i strigăm: Bucură-te, povățuitorul monahilor; bucură-te, stâlpule de lumină al Bisericii; bucură-te, că sfinte moaștele tale bună-mireasma nădejzii au dobândit.

Condacul (glasul al 2-lea)

Durerea și stricăciunea cea trupească nesocotind, ca unul fără de trup către ceruri alergat-ai, cinstite Nichifor, nestrămutat sprijinitorul leproșilor. Și ca o biserică a lui Dumnezeu luminată, luminat-a întru pătimire trupul tău.

Cu mulți ani în urmă, am început să vizitez Spitalul de Boli Infecțioase aflat în suburbia Sfânta Varvara din Atena și să petrec cât mai mult timp cu puțință alături de acei bolnavi. Astfel i-am cunoscut bine și m-am legat de ei. Erau oameni pecetluiți de chinul bolii și al uitării de către ceilalți, însă și de binecuvântata smerenie. Cu credință, cu nădejde în Dumnezeu și cu marea lor răbdare și-au curățit sufletele, mulți dintre ei fiind trupește schilodiți, și au primit har.

Acolo l-am cunoscut pe Sfințitul Părinte Evmenie, care mai târziu a devenit mult-prețuitul și mult-iubitul meu părinte duhovnicesc, un om plin de har și de Duhul Sfânt, cu mari vârtuți și harisme.

„Părințelul” nostru avea ca povățuitor duhovnicesc un mare Sfânt ascuns, pe Cuviosul Nichifor. Acesta era lepros, dar plin de mireasmă dumnezeiască, orb, însă văzător al luminii celei mai presus de minte și al sfințelor descoperiri, neputincios, dar aflat în neconținută trezvie și rugăciune. De aceea și sfintele sale moaște răspândesc până astăzi bună-mireasmă.

Pe acest vas strălucitor al harului și luceafăr luminos al tuturor bunelor-făptuiri și mai cu seamă al răbdării, pe acest înger pământesc și om ceresc, am simțit o sfântă necesitate de a-l pune în lumină,

cu binecuvântarea și sfințele sale rugăciuni, pentru a fi cunoscut de întreaga Biserică Drept-Slăvitoare.

Lucrarea a fost destul de anevoioasă, însă am avut parte încă de la început de ajutorul Sfântului Părinte.

Cuviosul Nichifor s-a născut în anul 1890 și a adormit în anul 1964. Rudele primare, frații sau verii lui, care ar fi putut să ne ofere informații importante despre acesta, nu mai erau în viață. Nici majoritatea celor care îl cunoscuseră în leprozeria din insula Hios și în Spitalul de Boli Infecțioase din Atena nu erau de găsit. Cei care mai rămăseseră erau răspândiți în întreaga Grecie, în Sfântul Munte și în străinătate. Am cercetat atunci și i-am găsit pe câțiva care ținuseră legătura cu el. Unul mă îndrepta către altul, ca într-un cerc, de parcă mâna sfântă a Cuviosului Nichifor mă călăuzea în această lucrare mărunță însă dificilă, căci distanțele de străbătut erau mari, se cerea deci mult timp și multă osteneală. Dar, slavă lui Dumnezeu, cu ajutorul Preasfintei și al Sfântului Părinte, totul a decurs bine.

Sunt dator să mulțumesc aici părintelui meu duhovnicesc pentru sprijinul oferit de-a lungul scrierii și finalizării lucrării de față.

De asemenea, calde mulțumiri se cuvin Preasfințiților Mitropoliți Eftimie de Ahelaos, Nichifor de Lefkada și Ithaca și Neofit de Morfu, Preacuviosului Arhimandrit Nicodim Giannakopoulos, Cuviosului Iustus Monahul și cărturarului Ioannis Spiropulos, care cu multă bunăvoință mi-au trimis mărturiile lor scrise despre Sfântul Nichifor.

Exprim aceleași mulțumiri și către toți părinții

și frații care s-au ostenit și au participat în diferite moduri, ajutând la culegerea și organizarea materialului și la editarea prezentei cărți.

Fie ca Domnul Dumnezeu să le răsplătească dragostea și bunăvoința cu care toți aceștia și-au adus contribuția.

Închei cu o smerită și călduroasă binecuvântare: fie ca Părintele nostru, de Dumnezeu purtătorul Cuviosul Nichifor, să se roage neîncetat Domnului pentru toți cei care citesc cu evlavie sfântă sa viață.

Scrisă la Schitul Sfântul Panteleimon
din Sfântul Munte, în luna august,
anul mântuirii 2003,
de către cel mai neînsemnat dintre monahi,
Simon

NOTĂ LA CEA DE-A OPTA EDIȚIE

În urma celor șapte ediții ale cărții, deosebita personalitate a Cuviosului Părinte Nichifor a devenit cunoscută și îndrăgită de multă lume. Povestea impresionantă și dramatică a vieții sale a atins credincioși de toate vârstele și categoriile sociale, atât din Grecia cât și din străinătate. Îmbrățișându-l cu mare evlavie, mulți oameni îi cer ajutorul și rugăciunile, iar Sfântul le răspunde.

Mărturii despre mijlocirile sale minunate nu au încetat să apară chiar după prima ediție a cărții, făcând ca fiecare dintre următoarele ediții să fie mai bogată ca cele anterioare. Ni s-a povestit despre oameni care s-au tămăduit de forme grave de cancer, despre nou născuți prematur cu probleme severe de sănătate, care s-au vindecat, despre un copil de paisprezece ani care, paralizat în urma unei scufundări în mare, a început să meargă.

Punând acum înaintea bunilor și iubiților noștri cititori cea de-a opta ediție, ne încercăm o deosebită bucurie și emoție pentru că Sfântul Părinte își face simțită și vie prezența în viața noastră.

Nădăjduim ca și noii cititori care vor cumpăra cartea, să aibă parte de aceleași și chiar mai multe faceri de bine de la Domnul, pentru rugăciunile Cuviosului Nichifor.

M.S.

DREPTII ÎN VECI VOR FI VII

Dacă suferința, întristările și încercările ar fi îndepărtate din viața oamenilor, atunci sfințenia ar aparține numai îngerilor. Acest adevăr, care este principiul de viață al credinței noastre ortodoxe, l-a cunoscut bine Monahul Nichifor Tzanakakis, mutat la Dumnezeu pe 4 ianuarie 1964.

Pe numele său de mirean Nicolae, Părintele Nichifor s-a născut la Hania în anul 1890 din părinți credincioși. Îmbolnăvindu-se de lepră, nu a socotit aceasta un blestem, ci o aleasă binecuvântare a Cerului și o chemare personală a lui Hristos. De aceea, la vârsta de șaptesprezece ani, a părăsit meleagurile natale pentru a merge să se închine la Locurile Sfinte și îndeosebi la Golgotha sau Locul Căpățânii, unde Hristos a sfințit prin pătimirile lui suferința care a devenit astfel simbolul celor ce biruiesc întristările și necazurile vieții. De acolo, din acel noian nemărginit al neînfricării și al răbdării, Părintele Nichifor a luat curaj și răbdare, pentru a purta la înălțime, la mare înălțime, propria sa cruce, vreme de patruzeci și opt de ani ca monah.

În 1914 s-a internat la leprozeria din Hios, fiind tuns în monahism, doi ani mai târziu, de către Sfântul Cuvios Antim Vagianos († 1960). Cine poate înșirui frumoasele nevoițe duhovnicești din noua lui viață? Deși trupul îi devenea neputincios de la o zi la alta,

omul lăuntric i se înnoia cu Duhul. Boala îi atinsese mădularele trupului, ochii, mâinile, picioarele, iar în ultimii ani nu se mai putea mișca. Acest om vrednic de cinstire s-a curățit de orice patimă și răutate, ajungând la nepătimire și la desăvârșită ascultare de voia lui Dumnezeu și a părintelui său duhovnicesc, devenind, în sensul cel mai înalt, omul rugăciunii fierbinți.

Dar nici în ceea ce privește propovăduirea nu era mai prejos. Nu avea un cuvânt cu putere, dar cu dumnezeieștile lui bune-făptuiri și cu zâmbetul său larg grăia mai bine decât cel mai puternic propovăduitor, de aceea chilia îi devenise cristelnița botezului duhovnicesc: acolo primeau întărire atât cei bolnavi cât și cei sănătoși. Părinți având o deosebită pregătire duhovnicească ca părintele Ilie Mastrogiannopoulos, mulți dintre membrii revistei „Viața”, Bătrânii Paraskevopoulos și Gavriil Dionisiatul și mulți alții socoteau cercetarea Părintelui Nichifor o binecuvântare de la Dumnezeu. Pentru toți aceștia și pentru noi, Părintele Nichifor a fost o oază duhovnicească în Sahara acestei vieți, de aceea admirația sa ne-a adus o negrăită întristare dar și bucurie, căci credem că am dobândit un fierbinte mijlocitor către Domnul, care să ne păzească de cursele celui viclean.

Veșnică să-ți fie sfânta pomenire, căci dreptii în veci vor fi vii!

Smeritul tău fiu duhovnicesc,
Monahul Sofronie de la Stavronichita

O VIAȚĂ BINE-PLĂCUTĂ LUI DUMNEZEU

În anul 1890, Creta cea dătătoare de sfinți a dat naștere încă unui fiu ales al Bisericii noastre, Monahului Nichifor. Cuviosul, după numele său de mirean Nicolae Tzanakakis, s-a născut în satul Sirikari.

Satul Sirikari este cunoscut pentru faimoasa trecătoare Tsihliano, pentru marea frumusețe a peisajului și pentru minunata petrecere din pădurea de castani care are loc în fiecare an de praznicul Adormirii Născătoarei de Dumnezeu din ziua de 15 august. Sirikari este un sat de munte, aflat în vestul ținutului Hania, cu o climă sănătoasă, cu păduri frumoase, cascade și izvoare, peșteri și trecători. Acest sat are o caracteristică rar întâlnită: este împărțit în doisprezece „vecinătăți” ce poartă numele primelor familii sălășluite aici. Fiecare dintre aceste familii a zidit câte o mică biserică în cinstea Sfântului ei ocrotitor, astfel încât satul este împodobit astăzi cu aceste biserici. „Vecinătatea” Kostoghianiților, în care micul Nicolae a văzut pentru întâia oară lumina zilei, deține trei biserici: Adormirea Născătoarei de Dumnezeu, Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil și Sfântul Efrem.

Acolo s-au auzit primele scâncete ale pruncului. Acolo au curs primele sale lacrimi de copil, care mai târziu s-au prefăcut în lacrimi de durere, iar apoi

MINUNI

Părintele Evmenie a povestit că într-o seară, după ce l-a pregătit pe Părintele Nichifor de culcare, a mers și el în chilie să se odihnească. Dar nu putea dormi. Avea o mare neliniște că poate n-a făcut ceva cum trebuie sau că n-a stins focul în chilia Cuviosului. Acestea și multe altele îi treceau prin minte.

Astfel că s-a ridicat și s-a îndreptat spre chilia Părintelui Nichifor. Ca să nu-l deranjeze, în caz că acesta adormise, a socotit că era mai bine să nu bată la ușă, nici să ceară binecuvântarea: „Pentru rugăciunile Sfinților Părinților noștri, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeuule, miluiește-ne pre noi”, așteptând să primească răspunsul „Amin” ca să intre, după cum se obișnuiește între monahi. Deci a deschis cu băgare de seamă ușa, și ce i-a fost dat să vadă?! Părintele Nichifor era înălțat ca la un metru în văzduh, rugându-se cu mâinile ridicate. Chipul său strălucea mai puternic decât soarele.

Zărind această priveliște cu adevărat înfricoșată, Părintele Evmenie a închis cu mare atenție ușa, fără să spună un cuvânt și s-a întors îndată la chilie. Acolo a căzut cu fața la pământ și a început să plângă cu amar, cugetând că poate l-a mâhnit pe Cuvios pentru că nu a bătut la ușă și l-a văzut în acea minunată și tainică stare. Dar plângea și de bucurie, pentru că văzuse cu ochii săi cât de mare și de îmbunătățit

era Părintele său duhovnicesc. Dimineața, mergând după cum obișnuia să-i slujească, i-a pus metanie până la pământ și i-a cerut iertare pentru nebăgarea de seamă. Acela, cu un ușor surâs, l-a iertat îndată și i-a spus să nu destăinuie nimănui cele văzute, câtă vreme el se va afla în viață.

Tot Părintele Evmenie a povestit că într-o seară, după mulți ani de la adormirea Părintelui Nichifor, pentru că avea mulți țânțari și alte insecte în chilie, s-a gândit că ar fi bine să închidă ușile și fereastra și să golească înăuntru o sticlă întregă de insecticid puternic ca să le omoare. Apoi s-a întins să doarmă. Nu s-ar mai fi trezit niciodată dacă nu i s-ar fi arătat Părintele Nichifor care l-a trezit, l-a luat de mână și l-a scos din chilie. Înainte ca Părintele Evmenie să-și dea seama ce se petrecuse, acela i-a spus: „Copilul meu, să nu intri în chilie dacă mai întâi nu deschizi ușile și fereastra ca să se aerisească bine.” Îndată după aceea a dispărut.

Când, după un oarecare timp, Părintele Evmenie și-a revenit și a înțeles minunea, i-a mulțumit din toată inima Părintelui său drag că îl scăpase de la moarte sigură.

Părintele ieromonah Amfilohie de la Mănăstirea Sfânta Paraskevi din Megara a povestit că într-o zi, stând în chilie, a simțit o mireasmă. S-a uitat în dreapta și-n stânga, dar n-a putut afla de unde venea acea mireasmă, care devenea tot mai puternică. La un moment dat, privirea i s-a ațintit asupra unui plic mare și gros. L-a deschis și a găsit înăuntru o

părticică de sfinte moaște ce răspândea o mireasmă de nedescris, și un bilet pe care scria: „Părintele Nichifor Tzanakakis, 4. 01. 1964”.

Acea părticică aparținea unui alt ieromonah, care o trimisese la mănăstire pentru a fi păstrată până avea să se întoarcă. Când părintele Amfilohie a scos-o din plic și a așezat-o cu mare evlavie într-un loc în care ținea și alte sfinte moaște, atunci s-a mai împuținat mireasma.

Monahul Calinic din Sfântul Munte a mărturisit: „Când am primit o părticică din sfintele moaște ale Părintelui Nichifor, aceasta izvoră o bună mireasmă. Însă apoi a încetat. Într-o zi, deschizând cutiuța unde se aflau moaștele ca să mă închin, i-am spus Cuviosului: „Sfinte al meu, eu sunt nevrednic, însă te rog, nu te scârbi de mine, păcătosul, și mai cercetează-mă o dată cu mireasma ta.” Și – o, minune! – părticica a început iarăși să răspândească acea bună mireasmă. După câteva zile, mergând iarăși să mă închin, cum am deschis cutiuța, chilia s-a umplut de bună-mireasmă. Acest lucru m-a însuflat îndată să scriu următoarea cântare: „Viu chipul bunei-săvârșiri arătându-te, Părinte, cu Iov întru răbdare te-ai asemănat, întristări ai îndurat și lui Dumnezeu bine ai plăcut, încât și după moarte bună-mireasmă ai izvorât.”

Ieromonahul Matei ne-a povestit că ieromonahul Epifanie, care a fost numit proistamen al Bisericii Spitalului de Boli Infecțioase din Atena după adormirea Cuviosului Evmenie, a aflat într-o cutie

părți din moaștele Părintelui Nichifor. Atunci, ieromonahul Matei l-a rugat: „Aș vrea să îmi dai și mie o părticică din sfintele moaște.” Părintele Epifanie i-a răspuns: „Îți voi aduce eu însumi, când voi veni în Tesalonic.”

Și, cu adevărat, la scurtă vreme după aceea, i-a dus o părticică pe care au așezat-o într-o cutiuță, pe masă, după care au aprins o lumânare. După puțin timp a venit un alt preot în vizită la părintele Matei. Când a văzut sfintele moaște, s-a închinat și l-a întrebat: „Ale cui sunt aceste moaște care miroso atât de frumos?” „Eu”, povestea părintele Matei, „nu prea l-am crezut, dar ne-am ridicat și am mers împreună să ne închinăm. Într-adevăr, izvorau bună mireasmă, și din ce în ce mai puternică. Acest lucru a ținut câteva zile. M-am închinat de-a lungul timpului la moaștele multor sfinți, însă pentru prima dată mi s-a întâmplat aceasta.”

Un cleric chinat de cineva printr-un proces îndelungat, a cărui situație ajunsese până la Areopag, ne-a relatat:

„În octombrie 2003, înainte de a începe audierea, l-am chemat în ajutor pe Părintele Nichifor. Cuviosul mi-a ajutat în așa fel încât procurorul a cerut ridicarea acuzației și am fost declarat nevinovat.”

Domnul Teodor Giannakis ne-a povestit următoarea întâmplare minunată:

„Aveam odată un proces important. Fusesem implicat într-o situație nefericită și m-au chemat la tribunal să plătesc o sumă uriașă, de zeci de

milioane de drahme. Deși în primă instanță am fost condamnat, când procesul a ajuns la curtea de apel, la 10 mai, i-am cerut Părintelui Evmenie, care avea moaștele Părintelui Nichifor, să îmi dea o părticică. I-am spus: «Eu, părinte, l-am îngrijit pe Cuviosul Nichifor: l-am spălat, l-am îmbrăcat, i-am gătit, i-am curățat urechile, iar acum, când am atâta nevoie, vreau să-mi ajute.»

Mi-a dat două părțicele, pe care le-am luat cu mare evlavie, le-am sărutat și le-am purtat cu mine la tribunal. Înainte de a începe procesul l-am rugat fierbinte în taină pe Părintele Nichifor să mă ajute în acel moment greu. Și – o, minune! – procurorul a dispus ridicarea acuzației și am fost declarat nevinovat. Îi mulțumesc din adâncul inimii Părintelui meu că și de această dată mi-a ajutat, ca și atunci când trăia, deși au trecut atât de mulți ani de la adormirea sa.”

Constantin M. din Atena, ne-a relatat:

„Într-o noapte de iunie a anului 2002, mai degrabă spre zorii zilei, am visat că locuiam într-o casă cu două camere. Într-o cameră locuia Părintele Nichifor, iar în cealaltă eu. Stând în camera mea, vorbeam tare cu cineva. Apoi am intrat în camera în care locuia el și i-am zis cu glas voios: «Bună ziua, Părințelul meu!», după care m-am plecat cu evlavie și i-am sărutat mâna pe patul unde stătea întins.

Atunci s-a întors către mine și cu un glas părintesc, liniștit și deslușit, mi-a spus: «Copilul meu, cu colita ulceroasă pe care o ai, trebuie să fii mai calm. Vezi că iarna ești mai bine? Asta pentru că ești mai liniștit.» Mi-am zis în gând: «Cât de clar vorbește

astăzi părintele!» Apoi l-am văzut că s-a ridicat, s-a așezat într-un scaun cu rotile și a plecat, lăsându-mi o atelă pe care o avusese la un picior.

A se însemna faptul că acasă, într-o cămăruță pe care o folosesc ca loc de rugăciune, am o părticică din sfintele sale moaște, care izvorăsc multă bună mireasmă.

Când m-am trezit, l-am sunat pe duhovnicul meu și i-am povestit visul. Atunci, acela mi-a zis: «Părintele, din marea dragoste și evlavie ce i le porți, ți-a descoperit boala pe care o ai de multă vreme și te-a povățuit ce trebuie să faci.»

Se știe că celor ce suferă de această boală, doctorii le recomandă liniștire, ceea ce mie îmi lipsește cu desăvârșire.”

Tot Constantin M. ne-a istorisit și următoarele:

„În luna august a anului 2002 mă aflam în Sfântul Munte, mai precis la Schitul Sfânta Ana. Eram în biserică. Dimineața am participat la slujba din paraclisul cimitirului.

În timpul slujbei a intrat un mirean care, venind neinvitat direct la psaltirea din care cântam, a început să cânte lent, cu repetiții și inflexiunii ale vocii contrare ritmului și timpului anterioare. Așadar, i-am atras atenția, la un moment dat, că slujbele zilnice în Sfântul Munte sunt mai scurte. Acela nici nu m-a băgat în seamă. Am început să mă înfurii. Fierbeam tot. Nervii îmi erau întinși la maxim.

În clipa aceea mi-am amintit sfatul Părintelui Nichifor și l-am rugat în gând: «Părinte, Părințelul meu, ajută-mi! După cum vezi, singur nu pot nici să mă stăpânesc, nici să mă liniștesc. Ajută-mă, te

rog!»

Nici nu mi-am dat seama când m-am liniștit. Astfel, am putut lua parte la Sfânta Liturghie cu smerenie. Și asta ținând seama de faptul că altădată furia mă ținea câteva ceasuri.

Aceasta s-a petrecut spre slava marelui Dumnezeu, Domnului nostru Iisus Hristos, și a sfântului Său, Părintele Nichifor.”

Un tânăr și evlavios creștin, care din motive personale a dorit să-și păstreze anonimatul, a mers într-o zi la Părintele Evmenie și i-a spus: „Părinte, am auzit că aveți moaștele duhovnicului vostru, ale Părintelui Nichifor. Aș vrea să îmi dați și mie o părticică, ca binecuvântare, pentru ocrotirea familiei mele.”

Părintele Evmenie i-a dăruit o părticică. El a luat-o, a înfășurat-o cu mare evlavie și a pus-o în buzunarul de la piept al cămășii fiindcă era vară, apoi a pornit cu motocicletă spre casă.

Pe drum, cu toate că mergea cu o viteză destul de mare, simțea neconținut o mireasmă puternică. Și, deși era firească, ne-a spus el, „ca acea mireasmă să fie risipită de vânt, din pricina vitezei”, s-a întâmpat dimpotrivă, l-a învăluit cu totul.

Însă cel mai important este următorul lucru:

Ajungând acasă, i-a zis soției: „Vino repede să săruți sfintele moaște pe care le-am adus.” Când a mers să le sărute soția lui, a sărit speriată îndărăt și a strigat: „M-a ars, m-a ars!” Mai târziu, ea însăși a mărturisit: „Când mi-am apropiat buzele de sfintele moaște să le sărut, am simțit o căldură puternică, ca și cum m-ar fi ars, de aceea m-am speriat și am sărit

înapoi.”

Din momentul acela, femeia s-a întors la credință, căci până atunci fusese nepăsătoare față de cele duhovnicești. Au așezat pe urmă sfintele moaște în micul lor proscinitar, unde aprind în fiecare zi candela.

Aflând că viața Cuviosului Nichifor Leprosul este în curs de pregătire pentru a fi publicată într-o carte, doamna Maria Valugheorghe din Tesalonic s-a hotărât deodată: „Vreau și eu să contribui la această ediție!”

A se ține seama de faptul că nu știa nimic despre Părintele Nichifor și nici nu auzise vreodată ceva despre el. Deoarece suma necesară pentru publicarea cărții era destul de mare, ne trimitea câte o parte la un anumit interval de timp.

La un moment dat însă a uitat și a întârziat să trimită banii. După cum ne-a povestit pe urmă, a început atunci să „vadă” pe străzi pancarte pe care scria numele „Nichifor” și și-a amintit în sinea ei: „De mult n-am mai trimis bani pentru cartea Părintelui.”

Deci a mers la o bancă și i-a trimis, după care s-a întors la magazinul familiei. În ziua aceea nu avuseseră deloc vânzare, iar tatăl ei i-a zis: „Dacă nu e de lucru, eu plec.” Și a plecat.

Îndată după aceea, a început să vină atât de multă lume la magazin, încât personalul nu mai făcea față. În câteva ore, banii pe care i-au încasat depășeau cu mult dublul celor pe care îi trimisese pentru carte. Doamna Maria se întreba uimită: „Ei, n-a fost aceasta o minune? Mai întâi să văd mereu numele «Nichifor» pe stradă, iar apoi vânzarea să

ajungă dintr-o dată și într-un timp așa de scurt la această sumă?”

Tot ea ne-a povestit cu alt prilej: „Într-o zi, aflându-mă între veghe și vis, am văzut un bătrân cuvios îndreptându-se spre mine. Când a ajuns destul de aproape, mi-a zis: «Sunt Părintele Nichifor. Am venit să-ți spun să ai grijă, căci sunt oameni care vor să-ți facă rău.» Apoi a adăugat: «Și, ascultă, fiica mea, vreau ca tu să îmi plătești icoana.» Și zicând acestea, a dispărut. Erau cu adevărat niște rude care voiau să-mi facă rău, și de ar fi fost cu puțință, să mă distrugă profesional.”

Un al treilea lucru minunat s-a petrecut cu aceeași doamnă Maria:

Înainte de a sfârși noi redactarea acestei cărți despre Părintele Nichifor, ne-a sunat într-o zi și ne-a zis: „Ieri eram acasă, în Panorama Tesalonicului. Pe când răsfoiam o carte, mi-a venit în gând Părintele Nichifor și i-am auzit glasul spunându-mi: «Icoana, icoana!» În ziua următoare am mers și am depus banii pe care tot amânasem să-i trimit.”

Eu i-am răspuns că, dacă am fi apucat, am fi înștiințat-o să trimită o parte din ei la Mănăstirea Xenofont din Sfântul Munte, căci părintele iconar Luca ne trimisese deja icoana pictată a Cuviosului Nichifor. Doamna Maria ne-a zis: „Nu-i nimic, părinte Simon, în câteva zile strâng banii și îi trimit.”

După zece minute, ne-a sunat iarăși: „Cum am închis telefonul, tata mi-a dat un plic și mi-a spus: «Acesta este pentru tine.» L-am deschis și am văzut

că înăuntru se afla tocmai suma necesară pentru icoană. Nici mai mult, nici mai puțin. Am rămas fără grai. Și, cum mi-am revenit, v-am telefonat ca să vă povestesc acest lucru minunat, părinte Simon.”

Nikos Tsekuras din Atena ne-a povestit că de câte ori lua parte la slujbă în Biserica Sfinții Doctori fără de arginți a Spitalului de Boli Infecțioase, îl durea capul. Atunci mergea în camera în care se păstra racla cu cinstitele moaște ale Părintelui Nichifor, se închina lor și durerea îi trecea numaidecât.

Odată, aflându-se singur în chilie și fiind foarte mâhnit, Părintele Evmenie a văzut ușa deschizându-se și pe Părintele Nichifor, adormit în Domnul de câțiva ani, pășind înăuntru: „S-a aplecat asupra mea și mi-a zis: «Hai, binecuvântatule, nu mai plânge, nu te mai necăji» și m-a mângâiat pe cap. Și cu cât mă mângâia mai mult, cu atât mai puternică se făcea însuflarea Duhului Sfânt. Și s-a făcut atât de puternică, încât m-am umplut tot de acea însuflare care venea din mângâierea mâinii sale. Și mâhnirea s-a risipit.”

CUPRINS

INTRODUCERE	5
NOTĂ LA CEA DE-A OPTA EDIȚIE	8
DREPTII ÎN VECI VOR FI VII	9
O VIAȚĂ BINE-PLĂCUTĂ LUI DUMNEZEU	11
Primii ani	12
Lepros în insula Hios	18
Monah alături de Sfântul Antim	22
Ultimii ani ai Cuviosului Nichifor, la Atena	31
Adormirea Cuviosului Nichifor	37
MĂRTURII	39
MINUNI	53

Sfântul Nichifor în tinerețe, deja bolnav de lepră, pe când se afla în Alexandria, Egipt.

Sfântul Antim (stânga) și Sfântul Nichifor (dreapta) împreună cu alți bolnavi la leprozeria din Hios.

Sfântul Nichifor, monah în Hios.

Sfântul Nichifor în ultimii ani ai vieții, în chilia sa de la Spitalul de Boli Infecțioase Sfânta Varvara din Atena.

Sfântul Nichifor (stânga) și Sfântul Antim (dreapta) la leprozeria din Hios.

Camilafca Cuviosului.

Schima lui monahală.

Icoană contemporană a Sfântului Nichifor.

Moaștele Sfântului Nichifor.

Icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului Ajutătoarea (gr. *Panagia Voithia*).

Mănăstirea de monahii Maica Domnului Ajutătoarea, întemeiată în anul 1930 de Sfântul Antim în Hios.

Sfântul Antim slujind în Hios.

Sfântul Antim în chilia sa din Hios.

Biserica Sfinții Doctori fără de arginți a Spitalului de Boli Infecțioase din Aigaleo, Athena.

Ieromonahul Evmenie, sfântul ucenic al Cuviosului Nichifor.

Alte cărți în colecția de teologie:

Arhimandritul Heruvim G. Apostolu, **Sfântul Gherman de Alaska: Viața. Slujba. Paraclisul. Acatistul**

*** **Sfântul Ierarh Dionisie al Zachintului: Viața. Minunile. Slujba. Paraclisul. Acatistul**

Preotul Ioannis Kalaidis, **Viața mea cu Sfinții Rafail, Nicolae și Irina. Minunile, sinaxarul și acatistul lor.**

Costas Papagheorghiu, **Cuviosul Sava Cipriotel (1909-1985)**

*** **Sfântul Gavriil Georgianul, cel nebun întru Hristos (1929-1995). Viața. Mărturii. Învățăături. Minuni**

*** **Noii Mucenici Chinezi**

*** **Sfântul Mărturisitor Alexie de Ugina, făcătorul de minuni (1867-1934)**

Dr. Haralambie M. Busias, **Cuviosul Antim Aghioritul de la Sfânta Ana**

Pr. Michael E. Molloy, **Apărătorul Adevărului: Viața Sfântului Atanasie cel Mare**

Sfântul Ierarh Nectarie al Pentapolei (de Eghina), **Hristologia**

Pentru lista completă a titlurilor editurii și ofertele speciale vă rugăm accesați site-ul nostru:

www.edituraiona.ro

Editura Iona

Tel.: 0724490846

E-mail: edituraiona@yahoo.com